

[Hagen Hagensen]

Vi har prøvet på her at komme med et forslag, som vi erkender er lavet ud fra det, man ville nå til, nemlig at nedsætte arveafgiften for de nære pårørende til omkring det halve af det, den er i dag. Det lægger vi ikke skjul på. Om vi så har ramt den rette skala, eller der skal pilles ved de ting, får være, det vil vi gerne være med til at drøfte, men vi finder, at det er urimeligt, at der, som forholdene er, skal betales så store arveafgiftsbeløb, som tilfældet er, når der falder arv fra forældre til børn, og hvad der i øvrigt hører ind under det, vi kalder for første arveklasse.

Vi vil også godt tage fat på resten af det. Vi er ud fra devisen »Hvad du evner kast af i de nærmeste krav«, begyndt med dette, for vi kan da udmærket godt se, at der også i de andre arveklasser er afgifter af en urimelig størrelse. Når man f. eks. kommer til den, der hedder arveafgiftsklasse C, er der for helt store arvebeløbs vedkommende tale om, at man stort set konfiskerer ved at nå op til 90 pct. i afgift. Det er et forhold, der kan modvirke det, som vi gerne ser, at virksomheder f. eks. kan overlades til dem, der har været medarbejdere i dem, når et arvefald indtræffer. Det kan man ikke gøre her, for de evner overhovedet ikke at betale den afgift, der skal til, så meget mere som der dér også undertiden kommer betaling af særlig indkomstskat ind i billedet.

Vi har prøvet at vise et eksempel bare med et lille hus, og dér har vi taget udgangspunkt i de oplysninger, vi fik fra den daværende skatte- og afgiftsminister i fjor forår. Der er i realiteten tale om med den stigning, der er fra 15. til 16. almindelige vurdering, at en enearving til et ganske almindeligt parcelhus, der ikke er behæftet med andet end det, det var dengang, almindelig restgæld, kan komme ud for at skulle betale en arveafgift på næsten 59.000 kr., hvor man før, ved 15. almindelige vurdering, hvis døden var kommet dengang, skulle have været af med ca. 16.400 kr. Det finder vi er en inddragelse af oppustede værdier, og i den forbindelse hører jeg også til dem, der gerne hører, om skatte- og afgiftsministeren er kommet videre i planerne med hensyn til vurdering af fast ejendom, for havde vi fået gennemført forslaget, som ministerens parti og vort fremsatte om en kontantvurdering, ville det have betydet, at der ikke ville være tale om nær så store arveafgifter i en række tilfælde, og så kunne der

måske have været grund til ikke at gøre mere ved det.

Vi venter på det forslag, som den tidligere skatte- og afgiftsminister har givet løfte om vil komme, men da vi var kommet et godt stykke ind i folketingsåret, og der ikke var kommet noget, syntes vi, at vi på en eller anden måde måtte tage hul på dette og er så kommet med dette forslag, der alene går ud på at lempe afgiften for de nære pårørende, når der arves.

Vi kan under udvalgsarbejdet givetvis komme ind på forhold, der kan være forholdsvis svære at have med at gøre, hvor der ved erhvervsvirksomheder, aktier o. lign. kommer meget, meget mere ind i billedet, og hvor det kan være svært at gøre op, hvad der er af tab derved.

Ministeren sagde, at det ville være omtrent halvdelen af totalprovenuet. Og hvis jeg har sagt – og det mener jeg rammer så nogenlunde plet – at det er en nedsættelse til omtrent det halve af det, man betaler i afgift i dag for denne arveklassens vedkommende, skulle det altså betyde, at der stort set ikke var nogen penge tilbage i arveafgiftsklasserne B og C, og i så fald så har hr. Glistrup jo ret, så skulle man prøve at overveje, om det kunne køres sammen og køres ned, for der er ikke spor tvivl om, at i de tilfælde, hvor det går ud over den enkelte med disse meget høje afgiftssatser, virker det helt urimeligt med inddragelse af ejendomme gennem arveafgift. Der er da ikke spor tvivl om, at opsparingslysten skal være til stede, for at man sparer op og man gemmer noget. Det vil da være et spørgsmål, om man ikke i højere grad vil forbruge, mens man lever, og lade være med at gemme noget, hvis man ved, at staten kommer og tager en meget, meget stor del af det. Jeg skal ikke her gå ind på, hvad enkelte ordførere har sagt, men kan dog ikke lade være med til hr. Arne Bjerregaard at sige en enkelt ting. Han talte så rørstrømsk om de fem børn, der arvede, og som fik hver 1 mill. kr. – jeg må formode, det var en erhvervs-ejendom, der blev solgt – der ville gå til privat forbrug. Må jeg ikke sige, at det er så henrivende sagt, men det viser også et henrivende ukendskab til, hvordan forholdene er, når der er tale om arv og om at gøre et bo op. Det er ikke penge, man får til forbrug, de ligger ikke sådan lige til at tage. De omsættes i pantebreve o. lign., der er bundet i lang,